

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **České vysoké učení technické v Praze**, se sídlem v Praze 6, Žitná 1903/4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, tř. Kpt. Jaroše 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 1. 2016, č. j. 62 Af 95/2014 - 114,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 1. 2016, č. j. 62 Af 95/2014 - 114, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 9. 2014, č. j. ÚOHS-R304,309/2013/VZ-19278/2014/321/OHo, a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

I. Vymezení věci

Žalobce coby zadavatel zadával v podlimitním zadávacím řízení veřejnou zakázku „*Projektový management – vzdělávání akademiků*“. Žalovaný vedl správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele k návrhu solit project, s.r.o. a v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce coby zadavatel nedodržel postup stanovený v § 60 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), tím, že nevyloučil z účasti v zadávacím řízení vybraného uchazeče Conseptica s.r.o., který neprokázal splnění technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 2 písm. e) ZVZ, když nepředložil platný certifikát projektového řízení, zpracování a implementace projektové metodiky dle

pravidel pro mezinárodně akreditované kurzy projektového řízení u určené osoby (lektorky) odpovědné za poskytování příslušných služeb, přičemž tento postup podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky a dosud nedošlo k uzavření smlouvy (výroková část I. prvostupňového rozhodnutí). Výrokovou částí II. prvostupňového rozhodnutí pak žalovaný zrušil posouzení kvalifikace později vybraného uchazeče (Conseptica s.r.o.), hodnocení nabídek a rozhodnutí žalobce o výběru nejvhodnější nabídky, výrokovou částí III. prvostupňového rozhodnutí žalovaný zamítl návrh navrhovatele v části směřující proti zadávacím podmínkám a výrokovou částí IV. prvostupňového rozhodnutí uložil žalobci uhradit náklady řízení.

Závěr žalovaného byl vystaven na argumentaci, podle níž ve zjednodušeném podlimitním řízení je dodavatel podle § 52 odst. 1 ZVZ povinen prokázat splnění kvalifikace ve lhůtě pro podání nabídek, která v nyní posuzované věci uplynula dne 25. 10. 2012. Později vybraný uchazeč (Conseptica s.r.o.) byl povinen v této lhůtě předložit příslušný certifikát prokazující, že osoby odpovědné za poskytování příslušných služeb dosáhly požadované odborné kvalifikace. Vzhledem k tomu, že tento později vybraný uchazeč prokázal splnění technického kvalifikačního požadavku osobou odpovědnou za poskytování služeb až ke dni 22. 1. 2013, kdy příslušná lektorka dokončila akreditační proces, je zřejmé, že daný požadavek nesplnil ve lhůtě podle § 52 odst. 1 ZVZ, tj. ve lhůtě pro podání nabídek. Proto podle žalovaného později vybraný uchazeč (Conseptica s.r.o.) nesplnil technický kvalifikační předpoklad tak, jak byl požadován žalobcem, a ten byl povinen jej již ve fázi posuzování splnění kvalifikace vyloučit z další účasti v zadávacím řízení.

V rozkladu proti tomuto rozhodnutí žalobce tvrdil, že později vybraný uchazeč splnil technický kvalifikační předpoklad spočívající v předložení platného certifikátu projektového řízení, zpracování a implementace projektové metodiky dle pravidel pro mezinárodně akreditované kurzy projektového řízení osobou odpovědnou za poskytování příslušných služeb, jak byl vymezen ve výzvě k podání nabídky. Dále žalobce v rozkladu namítal, že akreditace trenéra kurzu nebyla součástí technických kvalifikačních předpokladů a s odkazem na § 56 odst. 2 písm. e) ZVZ ji ani nebylo možno v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadovat; žalobce tedy v rámci požadavků na prokázání kvalifikace požadoval pouze osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci, který byl později vybraným uchazečem (Conseptica s.r.o.) řádně předložen; ten tedy kvalifikaci, jak žalobce požadoval, splnil.

Předseda žalovaného rozklad zamítl; jeho závěry nyní žalobce napadá podanou žalobou.

Žalobce argumentuje v tom směru, že v souladu s § 50 odst. 1 ZVZ ve výzvě k podání nabídky požadoval prokázat mimo jiné splnění technického kvalifikačního předpokladu – doložení platného certifikátu projektového řízení, zpracování a implementace projektové metodiky dle pravidel pro mezinárodně akreditované kurzy projektového řízení, jehož držitelem měla být osoba nebo osoby odpovědné za poskytování příslušných služeb (bod 4.1.3.3. výzvy k podání nabídky); tento požadavek později vybraný uchazeč splnil. Žalobce sice požadoval, aby jím poptávaný kurz byl zajištěn akreditovaným trenérem s mezinárodní akreditací, nešlo však o požadavek na

pokračování

prokázání splnění kvalifikace, nýbrž o podmínku realizace veřejné zakázky (bod 2. zadávací dokumentace). Kvalifikace později vybraným uchazečem (Conseptica s.r.o.) tedy splněna byla a žalobce jej z další účasti v zadávacím řízení nemohl vyloučit (a správně jej tedy nevyloučil).

Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným, zjednodušeně řečeno, je otázka, zda požadavek, aby žalobcem poptávaný kurz byl zajištěn akreditovaným trenérem s mezinárodní akreditací, byl požadavkem na prokázání splnění kvalifikace nebo požadavkem na plnění veřejné zakázky. Žalobce jej pokládá za požadavek na plnění veřejné zakázky, jehož splnění nemohl posuzovat v době posuzování splnění kvalifikace, žalovaný je naopak toho názoru, že tento požadavek souvisí s požadavkem na předložení osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci osoby nebo osob odpovědných za poskytování příslušných služeb, a tedy se o požadavek na prokázání splnění kvalifikace jednalo; nebyl-li splněn ve lhůtě pro podání nabídek, v níž bylo třeba splnění kvalifikace prokázat, důsledkem mělo být podle žalovaného vyloučení uchazeče Conseptica s.r.o. Předmětem přezkumu krajským soudem byl závěr žalovaného, že žalobce pochybil tím, že tohoto uchazeče pro nesplnění kvalifikace podle § 60 odst. 1 ZVZ nevyloučil.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že pokud žalovaný vyšel z toho, že zmíněný požadavek žalobce byl požadavkem na prokázání kvalifikace, pak z průběhu zadávacího řízení je zjevné, že by jej žalobce uplatnil tak, jak by mohl odpovídat ZVZ ve znění před účinností zákona č. 55/2012 Sb. (před 1. 4. 2012), nikoli podle ZVZ ve znění aplikovatelném na zjednodušené podlimitní řízení zahájené v říjnu 2012 (tj. po účinnosti zákona č. 55/2012 Sb.). Žalovaný z něj ovšem bez dalšího jako z požadavku zákonného (jež je v souladu se ZVZ) vycházel a z jeho nesplnění dovodil povinnost žalobce jednoho z uchazečů podle § 60 odst. 1 ZVZ vyloučit. Pokud tedy žalovaný na tento požadavek žalobce nahlížel jako na požadavek na prokázání kvalifikace, jenž je v souladu se ZVZ, pak právní názor žalovaného, na němž je celé právní hodnocení založeno, a sice že i ve zjednodušeném podlimitním řízení je třeba ve lhůtě podle § 52 odst. 1 ZVZ předložit přímo doklady, jimiž se splnění kvalifikace prokazuje (jak žalobce v nyní posuzované věci požadoval), je podle zdejšího soudu v rozporu s § 62 odst. 3 ZVZ.

Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, přitom konstatoval, že závěr ohledně pochybení žalobce v zadávacím řízení vystavěl žalovaný na nezákonné aplikaci ustanovení ZVZ ohledně způsobu prokazování splnění kvalifikace ve zjednodušeném podlimitním řízení. Nemůže tudíž obstát závěr, že kvalifikace v nyní posuzované věci (ve zjednodušeném podlimitním řízení) nebyla prokázána nepředložením uvedeného certifikátu, a tedy že jeho nepředložením ve lhůtě pro podání nabídek později vybraný uchazeč (Conceptica s.r.o.) nesplnil kvalifikaci, za což měl být z další účasti v zadávacím řízení vyloučen podle § 60 odst. 1 ZVZ.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti

Stěžovatel je přesvědčen, že rozsudek krajského soudu stojí na nesprávných závěrech, založených na nesprávných úvahách o skutkovém stavu případu, na nesprávném posouzení právní otázky prokazování kvalifikace ve zjednodušeném podlimitním řízení, a

že byl rozsudek vydán v řízení zatíženém vadou, jež mohla mít za následek nezákonnost řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

Stěžovatel konstatuje, že z rozsudku není z žádné části patrné, že by krajský soud postupoval v souladu s § 34 s. ř. s. a činil jakékoli úkony ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení, i přesto, že byly tyto osoby v podobě vybraného uchazeče (Conseptica s.r.o.) a navrhovatele - společnosti solit project, s.r.o. (dále jen „navrhovatel“) jak stěžovatelem, tak žalobcem v podáních krajskému soudu označeny, přičemž napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno rovněž o rozkladu vybraného uchazeče.

V souvislosti s právním posouzením případu považuje stěžovatel za nepřijatelný závazný právní názor vyslovený krajským soudem. Ten jen v náznacích navrhuje, jak měl stěžovatel postupovat, místo aby svůj závazný právní názor skutečně a pevně vyslovil. Pokud tedy požadavek zadavatele, že mají dodavatelé postupovat „v souladu s příslušnými ustanoveními ZVZ“ neznámá, že byli dodavatelé povinni k předložení čestných prohlášení v souladu s příslušnými ustanoveními zákona, vztahujícími se ke zjednodušenému podlimitnímu řízení, bylo na krajském soudu, aby takto svůj názor přezkoumatelným a jednoznačným způsobem formuloval. Lze tedy konstatovat, že krajský soud nedodržel ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s., když nevyslovil právní názor, kterého by se měl stěžovatel držet, nýbrž pouze teoreticky nastínil možné výsledky interpretace zadávacích podmínek.

K nesprávným skutkovým závěrům pak krajský soud dospěl v tom ohledu, že rezignoval na bližší posouzení obsahu dokladů předložených vybraným uchazečem, ač k tomu měl všechny potřebné informace. Krajský soud tak nekonstatoval, zda předložené dokumenty představují čestné prohlášení, kterým by vybraný uchazeč prokazoval svou kvalifikaci, či nikoliv. Pokud krajský soud jednoznačně nevyslovil, že žalobce skutečně požadoval jiné doklady, než které byl v souladu se zákonem oprávněn požadovat, bylo na místě, aby se za situace, kdy tomu tak být mohlo, zabýval i povahou dokladů vybraným uchazečem předložených. Pokud se v tomto konkrétním případě za daných skutkových okolností o čestné prohlášení nejedná, musel by krajský soud dospět k závěru, že je v důsledku správný názor stěžovatele, že měl být vybraný uchazeč ze zadávacího řízení vyloučen. Je nutné rozlišit, zda je zadavatel skutečně povinen požadovat pouze čestná prohlášení, nebo zda se kvalifikace prokazuje předložením čestného prohlášení. V druhém případě, který odpovídá textu zákona, totiž není stanovena povinnost zadavatele, ale oprávnění dodavatele prokazovat splnění kvalifikace čestným prohlášením. Na druhou stranu však není dodavatel omezen jen na předkládání čestného prohlášení; ač totiž dodavatelé musí dodržovat požadavky zadavatele, je přijatelný takový postup, kdy předloží přímo konkrétní dokumenty, které by čestné prohlášení nahrazovaly. Pakliže tedy dodavatel disponuje dokumenty, které by byl povinen předávat zadavateli až po výběru nejvhodnější nabídky, je oprávněn tyto doklady předložit již ve své nabídce. Tento závěr je obsažen i ve výkladovém stanovisku stěžovatele, které soud cituje.

Stěžovatel je názoru, že zadavateli za této situace nepřísluší vyloučit uchazeče, který sice čestné prohlášení nepředložil, avšak ze všech ostatních podkladů a konkrétních dokumentů vyplynulo, že kvalifikaci jinak splňuje. V takovém případě je dle stěžovatele

pokračování

nutno aplikovat zákon se zohledněním principů otevřené hospodářské soutěže a posuzovat samotný obsah uchazečem předložených dokumentů. Pokud pak tyto doklady obsažené v nabídce, za absence čestného prohlášení, neprokazují, že uchazeč kvalifikaci splňuje, nelze než konstatovat, že je nutno přistoupit k jeho vyloučení ze zadávacího řízení pro neprokázání splnění kvalifikace. V daném případě měl krajský soud posoudit, zda vybraným uchazečem předložené doklady představují čestné prohlášení nebo jiný podklad, na jehož základě by bylo možno konstatovat, že vybraný uchazeč kvalifikaci splňuje. Za opačné situace pak zadavatel nemůže postupovat jinak, než že uchazeče, který splnění kvalifikace neprokázal ani čestným prohlášením ani jiným dokumentem, vyloučit; závěr stěžovatele, že zadavatel porušil zákon, když takto nepostupoval, je tudíž správný.

Stěžovatel připomíná, že jediná prohlášení, která žalobce od vybraného uchazeče obdržel, splnění kvalifikace v požadovaném rozsahu neprokazovala; z prohlášení vybraného uchazeče naopak vyplynulo, že tento bude kvalifikaci splňovat až v termínu od 22. 1. 2013, zatímco k plnění veřejné zakázky mělo dojít již od 1. 11. 2012. Takové prohlášení tedy nemohlo být akceptováno jako čestné prohlášení, jímž by bylo prokázáno splnění kvalifikace v požadovaném rozsahu; žalobce tak musel posuzovat i samotnou obsahovou stránku předložených dokladů, přičemž výsledkem posouzení byl nesprávný závěr, jak bylo odůvodněno v napadených rozhodnutích. Touto skutečností se však krajský soud vůbec nezabýval, přičemž se jedná o skutečnost, jež mohla mít zásadní vliv na hodnocení souladu postupu žalobce se zákonem a na případný závěr, že byl žalobce skutečně povinen vybraného uchazeče ze zadávacího řízení vyloučit.

Stěžovatel na základě výše uvedeného navrhuje, aby Nejvyšší správní soud postupem dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 95/2014 - 114 ze dne 6. 1. 2016 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), a jedná jeho jménem zaměstnanec splňující podmínky dle § 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné i uvedl, že z rozsudku není patrné, zda krajský soud postupoval v souladu s § 34 s. ř. s. a činil jakékoliv úkony ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze soudního spisu je zřejmé, že krajský soud oba navrhované subjekty vyzval, aby oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a současně s vyrozuměním je poučil o jejich právech. Navrhované subjekty však na výzvu nereagovaly, soud s nimi proto v souladu s § 34 odst. 3 s. ř. s. *a contrario* jako s osobami zúčastněnými na řízení nejednal.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud dostatečně nespécifikoval ve svém zrušujícím rozsudku závazný právní názor, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tak krajský soud ani nemohl učinit, neboť neposoudil hlavní žalobní námitku.

Podstatou sporu mezi žalobcem a stěžovatelem je otázka, zda požadavek, aby poptávaný kurz byl zajištěn akreditovaným trenérem s mezinárodní akreditací, byl požadavkem na prokázání splnění kvalifikace, nebo požadavkem na plnění veřejné zakázky.

Žalobce jej pokládá za požadavek na plnění veřejné zakázky, jehož splnění nemohl hodnotit v době posuzování splnění kvalifikace, stěžovatel je naopak toho názoru, že tento požadavek souvisí s požadavkem na předložení osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci osoby nebo osob odpovědných za poskytování příslušných služeb, a tedy se o požadavek na prokázání splnění kvalifikace jednalo; nebyl-li splněn ve lhůtě pro podání nabídek, v níž bylo třeba splnění kvalifikace prokázat, důsledkem mělo být podle stěžovatele vyloučení uchazeče Conseptica s.r.o.

Krajský soud sám v rozsudku správně označil, jaká je hlavní otázka klíčová pro posouzení (ne)oprávněnosti vyloučení vybraného uchazeče; zda byl požadavek na akreditaci požadavkem na prokázání splnění kvalifikace nebo požadavkem na plnění veřejné zakázky.

Stěžovateli je nutno přisvědčit v tom, že na tuto otázku však rozsudek krajského soudu odpověď nedává.

Krajský soud totiž dospěl k závěru, že pokud stěžovatel své rozhodnutí vystavěl na nezákonné aplikaci zákona ohledně způsobu prokazování splnění kvalifikace ve zjednodušeném podlimitním řízení (zadavatel požadoval prokázání kvalifikace předložením konkrétních listin, nikoliv čestným prohlášením), nemohl se soud vůbec zabývat otázkou, zda požadavek akreditaci byl požadavkem na prokázání splnění kvalifikace, nebo požadavkem na plnění veřejné zakázky, a už samotné toto pochybení stěžovatele vede k nutnosti napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud pouze uvedl, že nemůže tudíž obstát závěr, že kvalifikace v nyní posuzované věci (ve zjednodušeném podlimitním řízení) nebyla prokázána nepředložením uvedeného certifikátu, a tedy že jeho nepředložením ve lhůtě pro podání nabídek později vybraný uchazeč (Conseptica s.r.o.) nesplnil kvalifikaci, za což měl být z další účasti v zadávacím řízení vyloučen podle § 60 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Důvody, proč se touto otázkou nemůže krajský soud zabývat, v jeho rozsudku absentují. Krajský soud vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení s tím, že v něm bude zapotřebí zodpovědět shora uvedené klíčové otázky (jejichž zodpovězení však leželo na krajském soudu, neboť tato skutečnost byla mezi stranami sporná), a teprve po jejich zodpovězení vyhodnotit postup žalobce na základě úvah zohledňujících způsob prokazování kvalifikace ve zjednodušeném podlimitním řízení podle § 62 odst. 3 ZVZ.

pokračování

Jak již bylo uvedeno, krajský soud správně vymezil, jaká je hlavní otázka ve věci, ostatně byla to hlavní žalobní námitka; měl se touto otázkou proto zabývat a nemohl ji pominout jen z důvodu, že zjistil jiná dílčí pochybení v rozhodnutí stěžovatele.

Teprve až poté, co krajský soud postaví najisto, zda požadavek na akreditaci byl požadavkem na prokázání splnění kvalifikace, nebo požadavkem na plnění veřejné zakázky, může posuzovat, zda stěžovatel postupoval v dané věci v souladu nebo v rozporu se zákonem, pokud shledal nevyhloučení uchazeče v rozporu se zákonem. Závěr o tom, že zadavatel postupoval v rozporu s ustanoveními zákona o veřejných zakázkách, když požadoval po uchazeči předložení konkrétních listin, a nikoliv pouze čestné prohlášení, může přijít až v situaci, kdy je postaveno najisto, o jaký požadavek se jednalo; nikoliv obráceně. Za situace, kterou krajský soud nastolil, se stěžovateli vrátila věc k dalšímu řízení, aniž by bylo zřejmé, zda jeho pochybení spočívá pouze v tom, že dospěl k závěru, že žalobce měl vyloučit uchazeče pro nesplnění kvalifikace nebo v tom, že daný požadavek akreditace vůbec za požadavek kvalifikace považoval. V případě, že by dospěl stěžovatel k závěru, že žalobce měl uchazeče vyloučit, protože nesplnil kvalifikaci, neboť nepředložil ani čestné prohlášení, věc by se vrátila znovu ke krajskému soudu s pravděpodobně stejnou žalobní námitkou, a to, zda byl požadavek na akreditaci požadavkem na prokázání splnění kvalifikace nebo požadavkem na plnění veřejné zakázky.

Povinností soudu v řízení o žalobě je přezkoumání rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 5. 2007, sp. zn. 5 As 3/2007, mimo jiné konstatoval: „*Povinnost soudu vypořádat se se všemi žalobními námitkami má své opodstatnění. Jakkoli totiž může již jedna z nich být shledána důvodnou a může vést sama o sobě ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, je nutno se vypořádat se všemi ostatními, a to z hlediska jejich důvodnosti či naopak nedůvodnosti. Zruší-li totiž soud rozhodnutí žalovaného správního orgánu, je tento vázán právním názorem soudu v dalším řízení. Není-li však stran námitek neprojednaných (přitom již ve správním řízení uplatněných) žádný právní názor soudem vysloven, stěží může v dalším řízení správní orgán této povinnosti dostát, resp. jeho nové rozhodnutí může trpět další vadou, k níž se v námitce soud ve zrušujícím rozsudku nevyjádřil. Tím spíše tak tomu bude v případě, kdy i další námitky mohou být námitkami důvodnými.*“

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným.

Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací.

Zdejší soud takovou úvahu krajského soudu v odůvodnění jeho rozsudku nenalezl; krajský soud, přestože ve věci zásadní žalobní námitku (spornou otázku stran povahy požadavku) vymezil, tuto dále neřešil a ani jeho tvrzení, že se jí za dané situace nemohl vůbec zabývat, žádný relevantní, resp. přezkoumatelný důvod neobsahuje.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.); v něm je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

V dalším řízení krajský soud zejména posoudí, zda požadavek stěžovatele na akreditaci byl požadavkem na prokázání splnění kvalifikace nebo požadavkem na plnění veřejné zakázky, až na základě tohoto posouzení může přikročit k dalšímu přezkumu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. září 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu